

prima instanță: B.Talpă
instanța de apel: L. Popova, A. Doga, S. Caitaz

Î N C H E I E R E

20 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima
Tamara Chișca-Doneva, Ion Druță

examinînd chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de societatea comercială „Fabrica de Conserve din Coșnița” societate pe acțiuni,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de către Sergiu Ilievici, Anastasia Ilievici, Tamara Ilievici împotriva societății comerciale „Fabrica de Conserve din Coșnița” societate pe acțiuni cu privire la stabilirea gradului de vinovăție pentru producerea accidentului de muncă de 95 %, calcularea și achitarea indemnizației unice de deces și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2013, prin care a fost respins apelul declarat de societatea comercială „Fabrica de Conserve din Coșnița” societate pe acțiuni și menținută hotărîrea judecătorei Dubăsari din 19 martie 2013, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă

Reclamanții Ilievici Anastasia și Ilievici Sergiu s-au adresat în instanța de judecată cu o cerere împotriva societății comerciale „Fabrica de Conserve din Coșnița” societate pe acțiuni cu privire la stabilirea gradului de vinovăție pentru producerea accidentului de muncă de 95 %, calcularea și achitarea indemnizației unice de deces și repararea prejudiciului moral.

Cu cerere similară împotriva SA „Fabrica de Conserve din Coșnița” s-a adresat și Ilievici Tamara, soția defunctului Ilievici Grigorii.

Prin încheierea Judecătorei Dubăsari din 25 octombrie 2010, ambele cauze au fost conexe într-o singură procedură.

În motivarea cererilor, reclamanții au invocat că la data de 17 iunie 2007, pe teritoriul autoparcului SA „Fabrica de Conserve din Coșnița” s-a produs accidentul de muncă în urma căruia la data de 24 iunie 2007 a decedat Ilievici Grigorii, care este și tatăl Anastasiei Ilievici și Sergiu Ilievici.

Menționează reclamanții că însăși faptul existenței unui accident de muncă s-a confirmat prin cercetarea efectuată de Inspekția Muncii, care a și indicat în procesul-verbal privind cercetarea accidentului de muncă.

Indică reclamanții, că în urma cererii adresate către SA „Fabrica de Conserve

din Coșnița” privind acordarea unui ajutor material pentru înmormântarea lui Ilievici Grigorii, reclamanților le-a fost acordată suma de 49000 lei, care a fost considerată de SA „Fabrica de Conserve din Coșnița” drept indemnizație unică de deces în urma accidentului de muncă.

Precizează reclamanții că nu au fost de acord cu suma acordată deoarece aceasta constituie doar 20% din suma calculată, ce este egal cu 20% din vina pentru producerea accidentului de muncă, care și-a asumat-o SA „Fabrica de Conserve din Coșnița”, iar restul 80% din vină privind producerea accidentului de muncă, fiind pusă pe seama lui Ilievici Grigorii.

Astfel, la data de 14 iunie 2010, reclamanții s-au adresat cu o cerere prealabilă către administrația SA „Fabrica de Conserve din Coșnița”, însă nu au primit nici un răspuns scris, fiind doar informați că la moment SA „Fabrica de Conserve din Coșnița” se află în proces de lichidare și nu dispune de resurse financiare.

În rezultat, reclamanții s-au adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva SA „Fabrica de Conserve din Coșnița”.

Cer Ilievici Anastasia, Ilievici Sergiu și Ilievici Tamara, stabilirea gradului de vinovăție de 95 % pentru pîrît; calcularea conform acestui grad de vinovăție a indemnizației unice de deces în accident de muncă în sumă de - 153719,45 lei, conform „Regulamentului cu privire la plata de către întreprinderi, organizații și instituții a indemnizației unice pentru pierderea capacității de muncă sau decesul angajatului în urma unui accident de muncă sau unei afecțiuni profesionale”, aprobat prin Hotărîrea de Guvern nr. 513 din 11.08.1993; încasarea prejudiciului moral pentru fiecare reclamant a câte 30 000 lei, în total 90 000 lei.

Prin hotărîrea Judecătorei Dubăsari din 19 martie 2013, acțiunea intentată de către Ilievici Anastasia, Ilievici Sergiu și Ilievici Tamara a fost admisă parțial.

S-a stabilit gradul de vinovăție a SA „Fabrica de Conserve din Coșnița” pentru producerea accidentului de muncă în mărime de 95 %.

S-a încasat de la SA „Fabrica de Conserve din Coșnița” în beneficiul lui Sergiu Ilievici, Anastasiei Ilievici și Tamarei Ilievici indemnizația unică de deces în urma accidentului de muncă în mărime de 153719,45 (una sută cincizeci și trei de mii șapte sute nouăsprezece, 45) lei.

S-a încasat de la SA „Fabrica de conserve din Coșnița” în beneficiul reclamanților Sergiu Ilievici, Anastasiei Ilievici și Tamarei Ilievici prejudiciul moral cauzat în mărime de a câte 10000 (zece mii) lei fiecare, iar în total 30000 (treizeci mii) lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 14 noiembrie 2013, cererea de apel depusă de SA „Fabrica de Conserve din Coșnița” a fost respinsă și menținută hotărîrea primei instanțe.

La data de 14 ianuarie 2014, SA „Fabrica de Conserve din Coșnița” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și remiterea cauzei la instanța competentă – Căminul de Apel Bender.

În motivarea recursului recurentul SA „Fabrica de Conserve din Coșnița” a invocat că decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată, instanța încălcînd normele de drept procedural.

În special, invocă recurentul că instanța de apel a adoptat decizia cu încălcarea competenței jurisdicționale.

În acest sens, susține recurentul că potrivit art. 35 alin. (2) din Legea privind organizarea judecătorească nr. 514 din 06.07.1995 și anexei nr. 3 la lege, judecătoria Dubăsari se află în raza de circumscripție a Curții de Apel Bender.

În susținerea acestei poziții, mai indică recurentul că se află în proces de faliment, iar intimații solicită încasarea unor sume de bani, care urmează a fi satisfăcute din masa debitoare a întreprinderii.

Examinînd temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art.432 alin.(1), (2), (3) și (4) CPC, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Subsecvent, în conformitate cu art.433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației, în viziunea recurentului, fără a indica un temei prevăzut de art.432 alin.(2), (3) și (4) CPC, sunt inadmisibile din considerentele că nu se încadrează în prevederile art. 432 alin.(2), (3) și (4) CPC și nu constituie temei de casare a deciziei, deoarece recursul exercitat are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificîndu-se numai legalitatea deciziei dar nu și temeinicia în fapt.

Completul reiterează că potrivit art. 440 CPC, procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 433 din Codul de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și jurisprudența CEDO, conform căreia recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcei contra Irlandei, 16 aprilie 1991).

Complementar, instanța de recurs precizează că potrivit art. 437 alin. (1) lit. f) CPC, cererea de recurs trebuie să fie dactilografată și trebuie să cuprindă esența și temeiurile recursului, argumentul ilegalității deciziei atacate, solicitările recurentului, propunerile respective.

Examinând temeiurile invocate de către recurent, Colegiul menționează că potrivit Anexei nr. 3 din Legea privind organizarea judecătorească nr. 514 din 06.07.1995, judecătoria Dubăsari se află în raza de circumscripție a Curții de Apel Bender.

Totuși, potrivit art. 8/1 din Legea nr. 853 din 29 mai 1996 cu privire la reorganizarea sistemului instanțelor judecătorești, hotărârile judecătorești adoptate sub președinția judecătorilor care activează în numele judecătoriilor raioanelor Camenca, Dubăsari, Grigoriopol și Rîbnița pot fi atacate cu apel sau, după caz, cu recurs în tribunalul municipiului Chișinău (în prezent Curtea de Apel Chișinău).

Cu referire la argumentul recurentului potrivit căruia instanța care urmează să examineze acest litigiu este instanța de insolabilitate din considerentul că SA „Fabrica de Conserve din Coșnița” se află în proces de faliment, iar sumele vor fi satisfăcute din masa debitoare a întreprinderii, Colegiul menționează că post finalizării examinării respectivei pricini, reclamanții/intimații fiind în posesia actului judecătoresc respectiv, se vor putea adresa instanței de insolabilitate în vederea înaintării creanțelor chirografare, care vor fi plătite în conformitate cu prevederile art. 43 alin. (2) subalin. 1) din Legea insolabilității nr. 149 din 29.06.2012.

Din considerentele enumerate și avînd în vedere faptul că, argumentele recursului nu se încadrează în temeiurile prevăzute de art. 432 alin.(2), (3) și (4) din CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către SA „Fabrica de Conserve din Coșnița” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 432, art.433 lit. a) CPC, art.440 CPC completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

dispune:

Recursul declarat de societatea comercială „Fabrica de Conserve din Coșnița” societate pe acțiuni se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul
Judecătorii

Nicolae Clima

Tamara Chișca-Doneva

Ion Druță